

“Els versos d’“El cant de la Sibila’ lliguen bé amb una cançó ‘post-hardcore’”

Martí Sales, veu, guitarra i compositor principal d’Els Surfing Sirles, explica les claus del seu últim disc, ‘Romaní, semen i sang’.

El títol, *Romaní, semen i sang* és per a provocar?

—La veritat és que no. No fem res ni pensant a ser comercials ni a ser provocatius. Si escoltes la música i escoltes les lletres o ens coneixes la música directes, res no busca una resposta clara per part de l’oient. Ho fem tal com ho fem per nosaltres. Som uns apassionats de la música i fem les coses molt espontàniament. El títol és un vers de la primera cançó i ens semblava que exemplificava el món que explorem en les lletres del disc.

—És un vers de la cançó “Montseny”, on diu “Som del Montseny, anarquistes sense seny”...

—La majoria de les lletres tenen dos elements que ens caracteritzen, també musicalment i vitalment: l’heterodòxia i la contradicció. Per això posem un seguit d’elements enfrontats, perquè nosaltres som molt *urbanites*, però el bateria viu al Montseny i el productor Joan Colomo també és de Sant Celoni. I està bé de poder dir que som del Montseny perquè no escrivim pas les cançons en primera persona.

—Al primer disc hi havia la cançó “A la fageda [d’en Jordà]”, un bosc mític, i en aquest, “Montseny”, un parc màgic.

—No ho havia pensat. Hi ha molts elements que es barregen al nostre imaginari i acaben sortint, no tant per una qüestió territorial com literària. Maragall i Rodoreda en aquell disc i mossèn Cinto, en aquest. Però fins que

D’esquerra a dreta: el teclista i cantant Guillem Caballero, l’altre cantant –i guitarrista–, Martí Sales, el bateria, Xavi Garcia, i l’altre guitarra, Uri Caballero.

no en parlem en entrevistes no en som conscients. Passa que a l’hora de fer les lletres et vénen aquestes coses per una raó o per una altra.

—El primer vers de la segona cançó és de Jacint Verdaguer.

—Doncs no el vaig descobrir llegint mossèn Cinto, sinó en una obra de teatre de Xavier Albertí sobre Verdaguer al Lliure, fa tres anys o quatre. L’obra acabava amb aquesta frase tan bèstia de “Senyor, doneu-me unes ales o pre-

neu-me les ganes de volar”, i jo, com que no tinc tant de respecte per Déu Nostre Senyor, l’he posat una mica més directa.

—I l’homenatge al novel·lista Francisco Casavella?

—El coneixia i l’admirava, i l’admiro, molt. Tant jo com, alguns altres membres del grup. Per això vam titular la cançó “Watusi 65”, en honor a la trilogia *El dia del Watussi* de Casavella. Entremig, també hi ha una frase de Cice-

ró, “Nec spe, nec metu” –que és ‘Sense esperança, sense por’–, per a referir-nos a un estat pròxim al suïcidí, pròxim al nirvana. Si no tens ni esperança ni por, ets una mica perillós: és aquella manera de viure una mica bèstia, com va viure en Casavella o, en algun moment de les nostres vides, nosaltres mateixos.

—**Les lletres busquen un equilibri entre el caos?**

—Picotegem d’allò que tenim a l’abast. Musicalment, ens passa exactament igual. Som un grup que escoltem de tot: molta música clàssica, jazz, pop actual, rock’n’roll dels 60, i tot això ens entra, ens queda per aquí dins i quan toquem ens surten referències de tota mena. A mi, en el cas de les lletres em passa igual amb la literatura i qualsevol cosa que llegeixo. És un caos fèrtil.

—**Dieu que beveu de moltes referències musicals. En el primer disc sonàveu molt punk i més a The Doors que en aquest disc.**

—Però el teclat continua essent en Caballero i segueix molt la mateixa línia. Potser hem tingut més llibertat per a agafar camins que no havíem fressat. Un col·lega em va dir que havíem fet un pas més dins de cada gènere que havíem encetat al disc anterior. No hi estic en desacord, perquè les cançons curtes són més curtes, les llargues són més llargues i les directes són més directes. Realment, fem el que ens ve de gust al local. Jo fa temps que escolto Estereolab i, de sobte, tens més ganes de posar teclats. L’art és, com diu la teoria intertextual, un resultat de retalls, influències, plagis i tot el que vulguis. El fet important és que hi fotis la teva marca. És igual que s’assembla a no sé què, si està bé i és teu.

—**Molts dels nous grups catalans teniu la virtut que, en una primera audició, soneu a moltes coses conegudes, siguin catalanes o anglosaxones, i a la segona ja només soneu a vosaltres mateixos.**

—Sí, això està molt bé. Personalment, els grups que se ceneixen molt a un gènere molt tancat em molesten una mica. Fan una mica de ràbia tots aquests que s’apunten al carro dels que triomfen, aquests que fan música amb ukeleles com els Manel perquè així vendran discos com ells. No! Feu la música que us surti! Sigui bona o no, serà la vostra música.

—**Però sou una generació que sembla que feu el que us ve de gust, potser perquè...**

—...perquè no ens hi guanyarem la vida. Sí! Alguna cosa bona n’havíem de treure, de la fallida total de la indústria discogràfica. Aquesta és una de les raons per les quals hi ha tanta fertilitat a l’escena catalana actual. Per un cantó, tecnològicament, és molt més fàcil d’enregistrar; internet també hi fa un paper molt més important que en generacions anteriors; i, finalment, aquest saber que no viurem d’això. Això ens dona un marge de llibertat tan gran que la majoria de grups fan coses molt fresques. Dic la majoria perquè també n’hi ha que es tiren a ser els nous Manel o els nous Amics de les Arts i hi ha mànagers que els hi ajuden. Però, això a banda, és ple de bolets maquiíssims i només de fer-ne un mos et porten al país de les meravelles.

—**Però vosaltres sou una mica més brètols, més forts, tant en la música com en les lletres, no?**

—No crec que nosaltres siguem gaire canalles –mira’m bé: puc anar despenjat però no vaig insultant ningú ni escopint a terra.

—**Sou molt correcte.**

—Penso que potser són els altres que pequen d’una excessiva docilitat, d’un encotillament... Si ho fan perquè els surt així, ja va bé, però si ho fan perquè pensen que vendran més a les tietes ja no m’interessen –tot i que possiblement sí que vendran més. Nosaltres no deixem de ser quatre nanos ben poc problemàtics –res a veure amb La Banda Trapera del Río–, però tampoc no ens fa por de posar la paraula “semen” al títol del disc. Tothom la té molt interioritzada, per un cantó o per un altre.

—**I, musicalment, sou més durs?**

—Musicalment, sí que fem soroll. Som dues guitarres i un teclat. Venim del *hardcore*. La nostra adolescència és marcada per aquells concerts de *hardcore* dels 90 i pensem que està bé que, en un concert, no t’adormis a la barra.

—**La cançó d’amor a un estibador no podia ser més tendra.**

—Que bé que ho digueu, perquè vol ser una cançó d’amor ben tendra.

—**És l’“I feel love” de la Donna Summer amb un començament una mica distorsionat...**

—Sí, no deixa de ser una *marranada*, perquè l’“I feel love” de Donna Summer ja ho era, amb els seus cridets sexuals, però és una declaració d’amor: la diferència és que va dedicada a un estibador en comptes d’una nena rossa ben maca en un descapotable. Els clixés del rock’n’roll segons els quals sempre has de dedicar la teva vida a una Harley i una rossa de pits grossos potser es poden capgirar i pots dedicar una cançó d’amor a un estibador. O a un “Taxista”, com fem a la tercera cançó del disc.

—**“La Gravetat” recorda una cançó del primer disc, “Cap al sol”: la lletra, mig científica, mig futurista, i la música, menys estàndard.**

—Sí, amb un final repetitiu i llarg, sense seguir l’estructura clàssica d’estrofa, tornada, estrofa. És més aviat una cançó que va a la deriva cap a no sé on. I al final fa un *riff* repetitiu com moltes bandes de rock dels 70 que ens agraden molt, com els alemanys Neu!

—**Una de les cançons es titula “Recomane tenebres”, com el poemari de Vicent Andres Estellés. Un altre homenatge?**

—Sí. Jo sóc superfan d’Estellés. Però només el faig servir al títol. En canvi, els primers versos de la cançó són els primers versos d’“El Cant de la Sibil·la”: “Gran foc del cel davallarà;/ mars, fonts i rius, tot cremarà./ Daran los peixos horribles crits.” Això és una lletra que a mi em sembla meravellosa: catalana, medieval i que parla de la fi del món, tema que ara és a la boca de tothom, per la crisi de l’euro i no sé què més. Tenia ganes de parlar d’actualitat i aquest any l’actualitat és que s’acaba el món. No sé si d’aquí a dos anys ja haurà passat aquesta bajanada. Em sembla una mica presumptuós pensar que ens toca a nosaltres viure la fi del temps.

El cas és que lliguen molt bé uns versos tan potents en una cançó que no té res a veure amb l’estil musical d’“El cant de la Sibil·la”, sinó que és un post-rock, *post-hardcore* tipus Refused. En un *riff* tan guitarrer queda molt bé de posar-hi aquests versos, perquè enriqueix aquest gènere. El títol manllevat d’Estellés és per a referir-me a aquesta fi del món de la cançó.

Alex Milián